

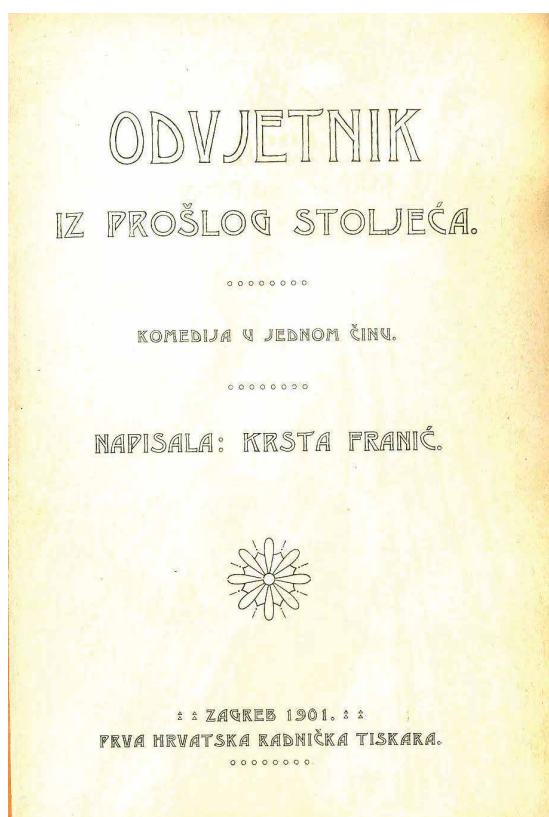

Baština Dusty Covers

Krstoslava Franić and her Kajkavian Narrative Poem *The School Inspector's Children*

Krstoslava (Slava, Krsta) Franić (1881 – 1957) was a Croatian writer, a teacher by education, who frequently published various short texts in newspapers. Today she is unfortunately almost completely forgotten. She wrote in the Kajkavian dialect, and published two books in it. Her one-act comedy *Odvjetnik iz prošlog stoljeća* [The Barrister from the Previous Century] was published in Zagreb in 1901 (Fig. 1). Her booklet or, rather, a picturebook, *Nadzornikova deca oliti huncmutarije gradske dece na ladanju* [The School Inspector's Children or Town Children's Pranks in the Country], is particularly relevant as children's literature. She also published a book of poems in standard Croatian, *Majčina knjiga* [Mother's Book], which appeared in Zagreb in 1930.

Fig. 1 *The title page of the one-act play The Barrister from the Previous Century by Krstoslava Franić (1901).*

Sl. 1. *Naslovni list jednočinke Krstoslave Franić Odvjetnik iz prošlog stoljeća (1901).*

The School Inspector's Children appeared twice. First, it was published by the Zagreb printing house "Merkur" in 1919, and then in 1924 a reprint was issued by Vinko Vošicki's publishing house from Koprivnica, a town in the north of Croatia. These two editions differ slightly only in the technical details of the covers, the title pages and the layout of the author's dedication to her readers. However, the text of the dedication is exactly the same in both editions, and equally dated "before the holidays 1919" (meaning the school summer holidays). *The School Inspector's Children* is a humorous story in verse, deliberately addressed to child and adult readers in parallel. In the author's own words, the book is dedicated not only "to my darling Kajkavian children", but also to "those adults who have not lost the sense of the old Kajkavian humour in these hard times". In the picture on the front cover of the first edition, the nickname or the pen name is given: *Kibic* (Onlooker), but it is not known who that was (**Fig. 2**).

Fig. 2 Cover illustration from the first edition of *The School Inspector's Children* (1919).

Sl. 2. *Ilustracija s korica prvoga izdanja knjižice Nadzornikova deca (1919).*

The story takes place in the country, where an elderly village teacher could barely wait for the school holidays to enjoy his well-deserved rest period. However, his dreams of a good relaxation are soon spoiled by the school inspector from the city, who sends the teacher his four sons to enjoy some fresh air, and so that he himself can get some rest from his own children, who are neither good nor obedient. The teacher and his fellow villagers suffer mischief and damage from the boys, who even take some pigs to the railway lines, with disastrous results. Eventually, everyone is relieved when the summer holidays are over, and the boys go back home. The text is written in fluent Kajkavian dialect of the Croatian Zagorje region, and the funny events seem to be even more dynamic because they flow in an exchange of rhymed seven- and eight-syllable lines in conversational style.

Here we reprint the second, Koprivnica edition of this attention-grabbing and undeservedly forgotten piece from the history of Croatian children's literature. A short Glossary in Croatian of some less known words is added.*

To continue, we bring the memories of this exceptional author written by her grand-niece, the costume designer Ljubica Wagner, the daughter of Ljerka Ogrizović and Ivan Wagner.

Aunty Slava

Krstoslava Franić was born in 1881 to Josip Franić and Zora, née Poch, as the third of five daughters. She also had a brother, who was still young when he was killed on the Thessaloniki front during the First World War. Krstoslava's birthplace is not known, but must have been somewhere in the provinces where her father, being a county head, was employed as a civil servant at the time.

She finished the girls' teacher training school. All her sisters were educated in the Austrian-Hungarian girls' secondary schools. The youngest sister, Ljuba, the grandmother of Ljubica Wagner, was married to Milan Ogrizović (1877-1923), a Croatian dramatist, writer and politician, and the author of the play *Hasanaginica*. Krstoslava, or Slava, showed early on her gift for writing. She published short texts and comments on the everyday life of Zagreb in daily newspapers and women's magazines, just like Marija Jurić Zagorka (1873-1957), the first Croatian lady journalist and the author of widely popular historical romances. It was the time of the suffragette movement, which had its followers in Zagreb, as well.

Krstoslava was the only unmarried sister, probably because of her stooping figure, caused by kyphosis, which she failed to treat in her youth. Those who still cherish memories of her remember that she was of a serene and vivacious nature, witty, and was gladly received into everyone's company. She also used to get together with young intellectuals and cultural workers. She was particularly close to the Ogrizović family, whose home was regularly visited by the children and grandchildren of her sister Ljuba, as well as by other children of their close relatives. It is to Ljerka, the daughter of Milan and Ljuba Ogrizović, that A. G. Matoš (1873-1914), the greatest Croatian modernist poet, writer and essayist, dedicated his renowned poem "To a girl instead of a toy". The Ogrizović home was

---

* We wish to express our gratitude to the family members of Slava Franić, Mrs. Ljubica Wagner, Mrs. Snježana Grković-Janović, and Mr. Ivica Wagner; for cooperation and participation in preparing this text, and in particular to Mrs. Wagner for allowing us to publish the facsimiles of the picturebook *The School Inspector's Children* in *Libri & Liberi*.

We also wish to thank the director and staff of the Public Library "Fran Galović" in Koprivnica for allowing us to use the copy of the book, and for their kindness and help in preparing the facsimiles for publication.

the gathering place of the Croatian *literati*, so that Slava Franić had an opportunity to meet the major representatives of the literature movement known as the Croatian Modern, and participate in their discussions. Among others, Matoš, Fran Galović (1887-1914) and Milutin Cihlar-Nehajev (1880-1931) were regular guests. This influenced the development of Slava's literary tastes and of her sincere patriotism. She took part in demonstrations against the Austro-Hungarian Monarchy and against Croatian politicians who supported the Hungarian acculturation of Croatia, she joined the group who burned the Hungarian flag, and protested against the declaration of the "Vidovdan Constitution", the first constitutional document of the Kingdom of Serbs, Croats and Slovenes, which was approved in 1921 through political spin, even though the opposition boycotted the vote, especially the Croat and Slovene parties. The document established the centralized rule of the new state that Croatia had become a part of, and which was ruled from Belgrade by the Serbian king.

Slava lived in an unpretentious home in Bregovita ulica 6 (now Tomićeva) in Zagreb, opposite the well-liked *Uspinjača*, a cable car connecting Lower Town with Upper Town in Zagreb (it was established in 1890, and is still functioning). The children of the third generation often gathered in Slava's apartment, enjoying the freedom of jumping and playing games on her armchairs and furniture, and knowing that they could always find lip-smacking cakes there.

"My own memories of Aunty Slava," remembers the writer Snježana Grković-Janović, "are connected with all the great holidays and birthdays, when we would visit my uncle and my aunt Ljerka, as well as Granny Ljuba. Krstoslava Franić was short because of her hunched back, but she had beautiful blue eyes, dark eyebrows, and dark exuberant hair. She would often entertain us children with funny verses at the table. We had a copy of *Nadzornikova deca* each, and even today we still remember some of the verses by heart."

Slava Franić died in Zagreb at the age of 69.

Krstoslava Franić i njezina kajkavska priča u stihovima *Nadzornikova deca*

Krstoslava (Slava, Krsta) Franić (1881. – 1957.) bila je hrvatska spisateljica, školovana za učiteljicu, koja se često javljala različitim priložima u dnevnome tisku. Danas je gotovo sasvim zaboravljena. Pisala je na kajkavskom dijalektu na kojemu je objavila dvije knjige. Njezina komična jednočinka *Odvjetnik iz prošlog stoljeća* objavljena je u Zagrebu 1901. godine, u izdanju Prve hrvatske radničke tiskare (Sl. 1). Za dječju je književnost osobito zanimljiva njezina knjižica, zapravo

slikovnica, *Nadzornikova deca oliti huncmutarije gradske dece na ladajnu* koja je doživjela čak dva izdanja. Osim toga, pod naslovom *Majčina knjiga*, objavila je zbirku pjesama na hrvatskom književnom jeziku koja izlazi 1930. godine u Zagrebu, u izdanju Kulturne sekcije društva „Katarina grofica Zrinska“.

Knjižica *Nadzornikova deca* najprije izlazi 1919. godine, u nakladi zagrebačke tiskare „Merkur“ d. d., a potom, drugi put, nakladna knjižara Vinka Vošickog izdaje u Koprivnici 1924. godine i reprint toga izdanja.

Dva se izdanja neznatno razlikuju u tehničkim detaljima korica, naslovnoga lista i stranice s kratkom autoričinom posvetom čitateljima. Tekst je posvete isti, a pod njim u obama se izdanjima posveta datira: „u oči praznika 1919.“ *Nadzornikova deca* komična je priča u stihovima, svjesno usporedno upućena dječjem i odraslom čitatelju. Riječima same autorice, osim „[d]ragoj mojoj kajkavskoj dečici“, knjižica je namijenjena i „onim odraslima, koji u ta teška vremena nisu izgubili smisao za stari kajkavski humor“. Na koricama prvoga izdanja, na naslovnoj ilustraciji, vidljiv je i potpis ilustratora (Kibic) (Sl. 2), ali nije poznato tko je izradio slike za ovu knjižicu.

Priča se odvija na selu gdje je vremešni seoski učitelj jedva dočekao školske praznike kako bi uživao zasluženi odmor. Međutim, snove o odmoru pokvario mu je školski nadzornik koji mu šalje svoja četiri sina – da budu na svježem zraku, ali i da se nadzornik odmori od vlastite djece koja nisu nimalo poslušna ni dobra. Tekst je napisan u tečnoj zagorskoj kajkavštini, a duhoviti događaji tim su dinamičniji jer se nižu u izmjenama rimovanih sedmeraca i osmeraca razgovorna stila.

Objavljujemo ovdje pretisak drugoga, koprivničkoga izdanja ovoga iznimno zanimljivoga i nepravedno zaboravljenoga djela iz baštine hrvatske dječje književnosti, uz priručni rječnik.*

U nastavku donosimo sjećanja na ovu zanimljivu autoricu iz pera njezine pranećakinje, kostimografkinje Ljubice Wagner (kćeri Ljerke Ogrizović i Ivana Wagnera).

Teta Slava

Krstoslava Franić rođena je 1881. godine u obitelji Josipa Franića i Zore, rođene Poch, kao srednja od pet kćeri. Imala je i brata koji je poginuo mlad na Solunskom frontu 1918. godine. Nije zapamćeno mjesto njenoga rođenja (negdje u provinciji gdje je otac obavljao višu činovničku dužnost kao kotarski predstojnik).

* Zahvaljujemo članovima obitelji Slave Franić, gospođi Ljubici Wagner, gospođi Snježani Grković-Janović i gospodinu Ivici Wagneru na suradnji i sudjelovanju u pripremi ovoga priloga, a gospođi Wagner i na suglasnosti za izdavanje faksimila slikovnice u časopisu Libri & Liberi. Također posebno zahvaljujemo ravnateljici i djelatnicima Knjižnice i čitaonice „Fran Galović“ u Koprivnici na ustupanju knjižice, susretljivosti i pomoći u pripremi faksimila za objavljivanje.

Završila je učiteljsku školu (preparandiju). Sve su joj sestre bile školovane u austrougarskim ženskim srednjim školama. Najmlađa sestra, Ljuba, baka Ljubice Wagner, udala se za hrvatskoga književnika Milana Ogrizovića, autora drame *Hasanaginica*. Krstoslava je rano pokazivala nadarenost za pisanje. Poput Zagorke javljala se u dnevnim novinama i ženskim časopisima kratkim crticama iz zagrebačkoga života. Bilo je to doba nastanka feminističkoga pokreta koji je i u Zagrebu imao svoje sljedbenice.

Bila je jedina neudata među sestrama čemu je vjerojatno doprinijela njena pognuta figura opterećena kifozom koja nije liječena u mladosti. Oni koji je još pamte sjećaju se da je bila vedre naravi, duhovita, rado pozivana u društvo i da je rado okupljala intelektualnu mladež i kulturne djelatnike. Osobito je bila prisna s obitelji Ogrizović kod koje su se okupljala djeca i unuci njezine sestre Ljube i djeca iz sestrine šire obitelji. Kći Milana i Ljube Ogrizović, Ljerka, bila je ona djevojčica kojoj je A. G. Matoš posvetio poznatu pjesmu „Djevojčici mjesto igračke“. Dom obitelji Ogrizović bio je mjesto sastajanja hrvatskih književnika pa je tako Slava Franić imala priliku vidati predstavnike hrvatske moderne, Matoša, Galovića, Cihlar-Nehajeva i druge, i sudjelovati u njihovim razgovorima što je utjecalo na formiranje njezinoga književnoga ukusa i iskrenoga rodoljublja. Sudjelovala je u manifestacijama protiv Austro-Ugarske Monarhije, protiv mađarona, uključujući spaljivanje mađarske zastave, kao i u protestu nakon proglašenja Vidovdanskoga ustava.

Stanovala je u skromnom domu u Bregovitoj ulici br. 6 (sada Tomičevojoj), nasuprot popularne uspinjače. Tamo su se okupljala djeca treće generacije koja su u njenome stanu imala punu slobodu skakanja i igranja po foteljama i namještaju, a uvijek je bilo slatkih kolača. „Moje sjećanje na tetu Slavu“, napominje književnica S. Grković-Janović, „vezano je za sve velike blagdane kad se mome ujaku i ujni (Ljerki), još za života bake Ljube, odlazilo na čestitanje, uključivši rođendane. Krstoslava Franić bila je niska rasta zbog pognutih leđa, ali prekrasnih plavih očiju, gustih crnih obrva i bujne crne kose. Za stolom bi često zabavljala nas djecu šaljivim stihovima. Svi smo imali po primjerak *Nadzornikove dece* i do danas neke stihove još znamo napamet.“

Slava Franić umrla je u Zagrebu, u dobi od 69 godina.

KRSTOSLAVA FRANIĆ

NADZORNIKOVA DECA

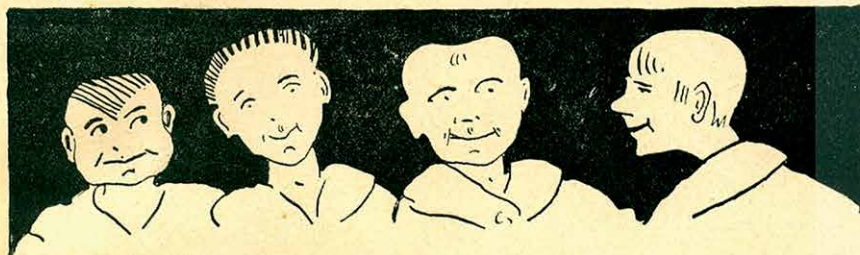
OLITI HUNCMUTARIJE GRADSKJE DECE
NA LADAJNU

NAKLADOM KNJIZARE VINKA VOŠICKOG U KOPRIVNICI.

KRSTOSLAVA FRANIĆ

NADZORNIKOVA DECA

OLITI HUNCMUTARIJE GRADSKE DECE
NA LADANJU

Izdanje nakladne knjižare Vinka Vošickog u Koprivnici.

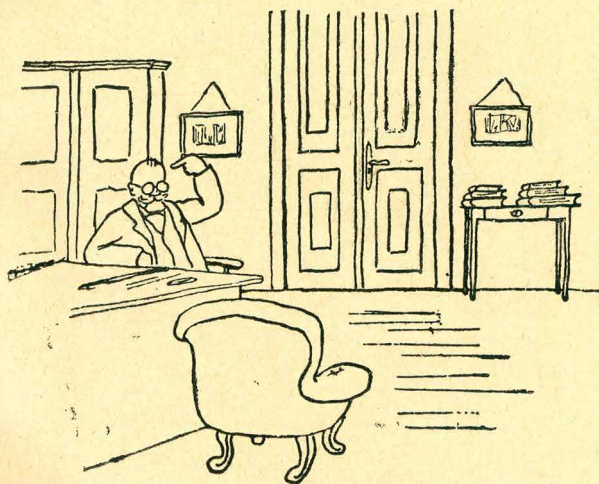
Dragoj mojoj kajkavskoj dečici, koju je ov- i onkraj Zagrebačke gore odnjihala slatka riječ Hrvatice-kajkavke majke, a i onim odraslina, koji u ta teška vremena nisu izgubili smisao za stari kajkavski humor.

Zagreb, u oči praznika 1919.

Krstoslava Franić,

NADZORNIKOVA DECA

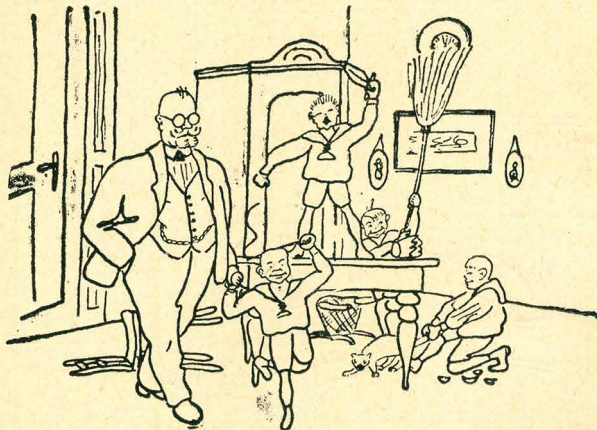
Lepe, zlatne ferije —
 Jeli ikaj lepše je,
 Nek kad školi vre je kraj
 Iti van v slobode raj!
 Il v' zagorski zelen gaj,
 Il v' Primorja večni maj!

Nadzornik je školski Sovar
 Imal dece celi tovar,
 Pak je mislil kak bi vani
 Čez ferije gdi na strani
 Decu svoju sakojaku
 Zmestil prav na friškem zraku...

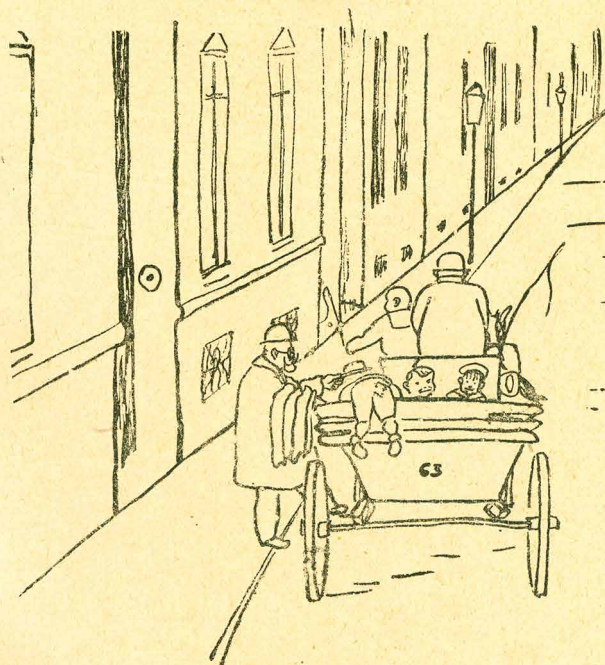
I da ne bu nikaj troška,
 Vučitelja zbere Joška,
 Koj v' zagorskem jenem selu
 Ima grunt i hižu belu.
 Tam bu deci dost slobode,
 Friškog zraka, zdrave vode . . .

Kad je otec deci rekel,
 Kam na selo bu ih zvlekel,

Dukali su kakti nori,
 Zvrnuli kaj dol je gori:
 Francek, Štefek, Ivek, Vlajkić,
 Pak i sivi maček Najkić,
 Tak po hiži praš su zdigli,
 Prehitili, kaj su stigli,
 I na koncu – v onem frazu
 Potrli su jenu vazu . . .

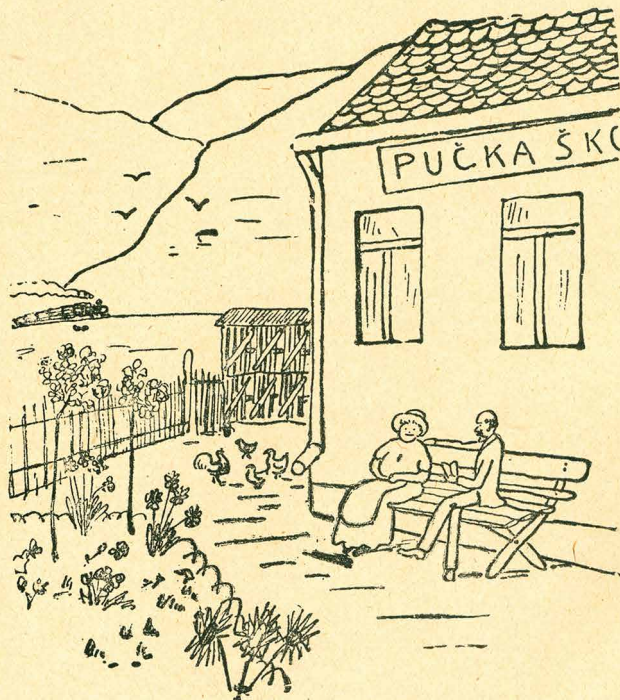
Kad je otec štel ih tući
 Vušli su po celi kući,
 I da nisu nikaj krivi,
 Nego Najkić, maček sivi.
 On je, kak i predi vre,
 Zvlekel za njih batine.

Onda došel dan je puta —
 Bez šešira, bez kaputa,
 Skočili su gor na kola —
 I prek brda, preko dola . . .

Vučitel je Joško v seni
 Rekel dragoj svojoj ženi

»Draga žena, fala Bogu,
 Sad si bar odehnut mogu –
 Ferije, vi lepa doba,
 Z Bogom prašna školska soba!
 Posle žmehkog dela mog,
 Živel bum kak mali Bog!«

Ali človek samo snuje,
 Bog z nebesih odredjuje . . .
 I kak z vedra neba grom –
 — Joško zinul je kaj som —
 Nadzornik je brzojavil,
 Decu svoju mu najavil –

Decu, onu pravu tuču
Zatrla kaj buju kuću! — —
Školniku al kaj pomaže,
Nadzornik kad tak nalaže;
Mora reći: »Vola tvoja —
Otpрта je hiža moja!« —

Skoro iza glasa toga
Je pozdravil šefa svoga:
»Velemožni, baš mi milo!
Deci da bi dobro bilo,
To bu prva moja briga,
Rob im vsakog budem miga.«

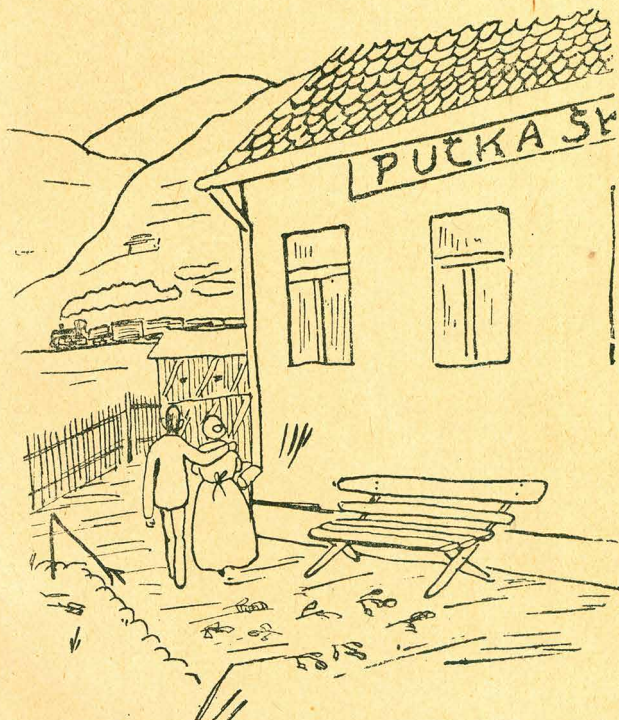
Deca komaj da su došla,
Našla mahom su si posla. —
Rože su ih bole v oči,
Prvi Francek dojnih skoči,
Počme čupat, trgat, vleči
I bratecom ovak reći:
»Ove rože, dečeci,
Budu nam korjandoli,
Idemo se nabitavat.
Hecariju van spelavat . . .
I onak ih preveč je,
Dojde mraz poparil je!«
Dvaput ni to trebal reć,
Kajt su si pri delu već,
Francek, Štefek, Ivek naš,
A i Vlajkić, taj pajdaš —
Ščupali su brže bole
Rožice do mile vole;
Hitali si v oči, v nose,

Vlekli su se i za kose,
 Pak s te igre na jenkrat,
 Postal pravi hudi rat
 I na koncu moral je
 Otec, školnik, mirit je.
 Školnikova pak je žena

Ostala kak tuga jena,
 Kad je vidla vu taj čas
 Lepih svojih roža kras:
 »Bože dragi, sav moj trud
 Pokril je pod nogom put!
 Kaj bum sad siro.a ja,
 Fuč je dika vrta sa!«

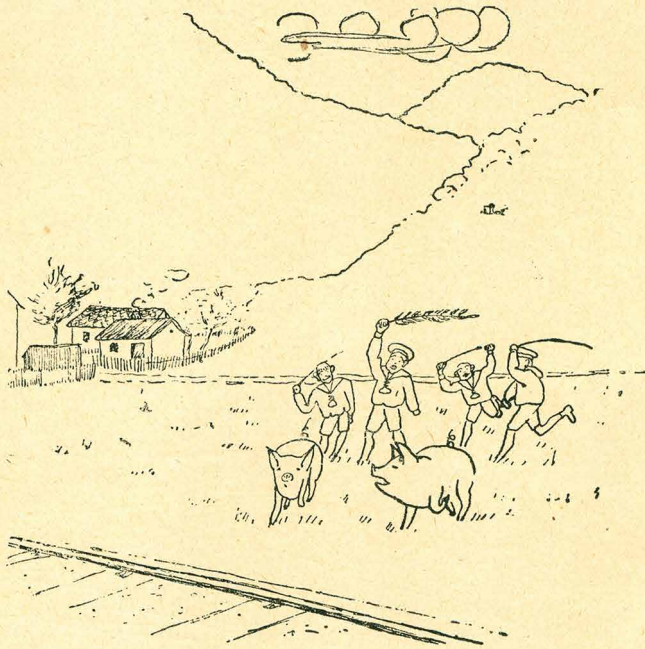
Ali školnik k njoj se stal,
 Ovak ju je tešit znal: . . .
 »Nemoj žalit toga kvara,
 Em su deca od Sovara!
 Znaš da mi je gospodar,

A ja da sem školnik star!
 Naj se samo plakat, naj,
 I ferijam vre bu kraj!

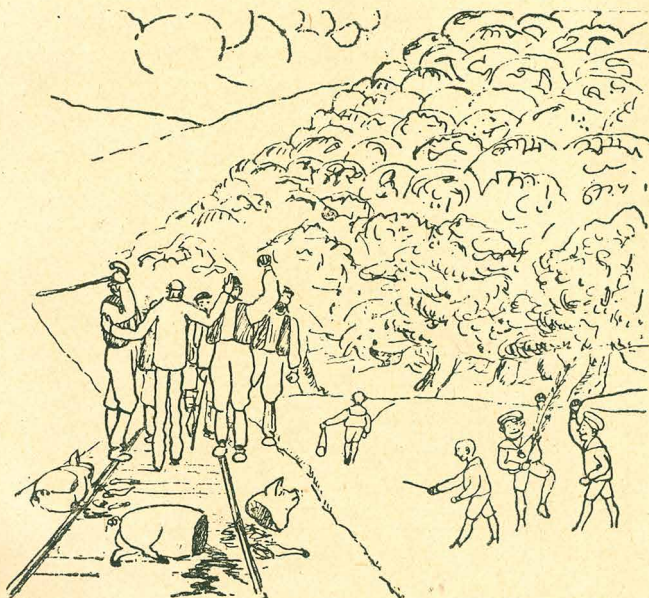
Kad je otec doma išel,
 V decu kak da bes je zišel. —

Se od jutra, pak do kmice
 Duhtali su nove vice,
 Bili su kak živi vrag,
 Sigdi njihov znal se trag.
 Jeden dan su išli v pole,
 Kak navek baš dobre vole, –

Tam su vidli svine dve,
 Kak su v travi pasle se.
 Ivek mam je pričel svirat:
 »Idmo mi te svine tirat!
 Hopla he i hopla he!
 V uttku, vi svine dve!«

I svine su mam na stran
 Vušle brže spola van.
 Nikam drugam nek na štreku,
 Āli joj! Vu punem jeku
 Kurila je baš mašina —
 Jena je i druga svina
 Došla pod grmeči vlak —

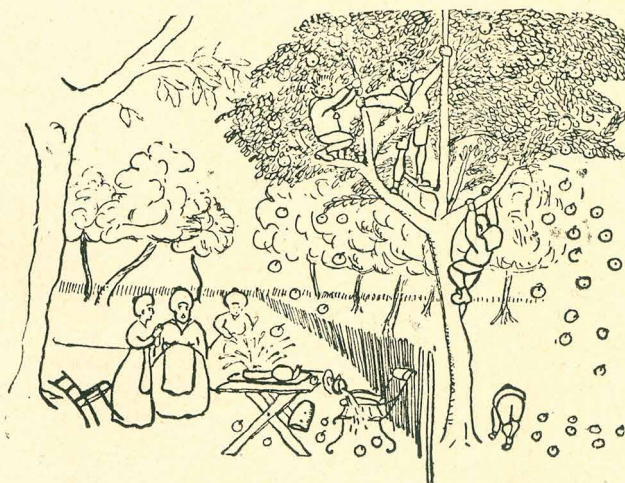

Zmltel ih je kotačov tlak
 Tam pod vlakom — strašno dosti —
 Zdroblene su svinske kosti!
 Āli naši prefriganci,
 Baš kak pravi nevalanci,
 Niš ne mare za svoj greh,
 Nih je samo tresel smeh.

Za jen cajt vre celo selo
Znalo je za črno delo
Ovih zločesti) junaka, —
I kajt svine od Dubraka
Nisu zverad sakojaka
Bilo tu je puno buke; —
Školnik imal pune ruke
Posla, dok je zmiril lude,
Kajt su bili vole hude,
Decu šteli negvog šefa
Fest namlatit: Franca Štefa,
Iveka i Vlajka malog,
Da im školnik ni dal v zalog
Vuru svoju i svoj lanec,
Da vutihne celi tanec,
Kaj su spelala ta deca
Polek svojeg norog heca
Još je ludem školnik rekel.
Kad se itak s kaše zvlekel:
»Najte žalit toga kvara,
Em su deca od Sovara!
On je halt moj gospodar,
A ja sem vam školnik star!«

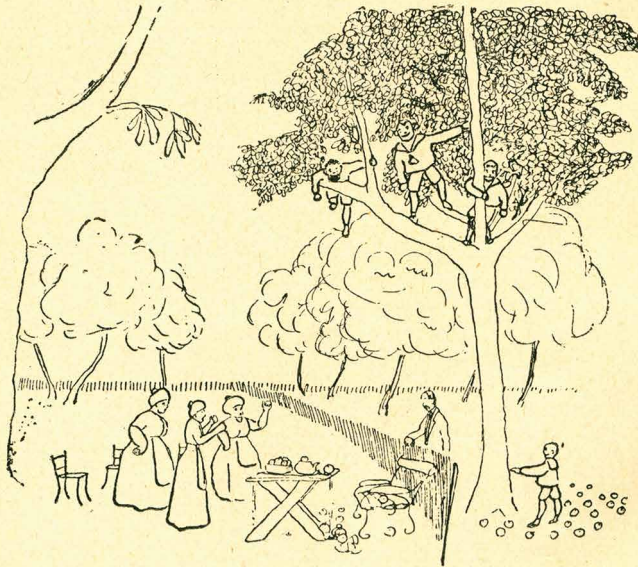
Ali čujte dalne hece
Nadzornikove od dece!
Školnikova suseda
Bila sučeva gospa.
Pod orehom ona zmir
Imala je gospah zbir.
Tam se gospe shajale
S kavom se napajale,
Kad je jenput pak bil zbir,

Deci nije bes dal mir –
 Na jabuku podukali
 I k susedi prek lukali.
 I kad kava se donesla,
 Deca jabuku su stresla,
 I gleč vraga — v onaj mah
 — Sučevku je zgrabil strah –
 Z Bogom kava, taca, kruh

— Se je dol opalo — uh!
 Ā gospe se mesto kave
 Sve vu žuhkem jadu dave:
 To je strašno, deca ta,
 Baš su prav bezobrazna!
 Tu al kazna mora bit,
 Onda stopram bumo kvit!
 Ā školniku siromaku
 Na ovu je kriku jaku

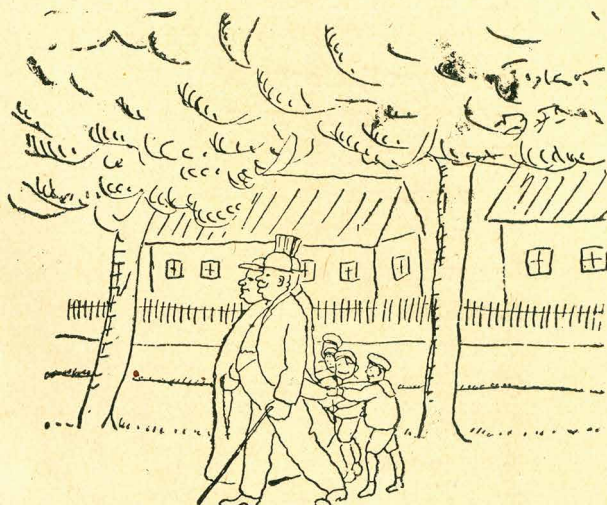
Tesno baš pri duši bilo,
 Kajt je slutil, kaj se zbilu.
 Med gospe se prek dosmucal,
 Komaj ove reči zmucal:
 »Drage gospe, ja vas prosim,
 Greh ja ovaj teško nosim.
 Najte žalit toga kvara,

Em su deca od Sovara!
 On pak moj je gospodar,
 Ā ja bogi školnik star!«
 Deca se al ta zločesta
 Niti mekla nisu z mesta, —
 Z jabuke su za svoj greh,
 Imali jen divji smeh.

Jemput je vu onem selu
 Bila zabava v nedelu.
 Načelnik i mali sudec,
 Biležnik i župnik Gudec
 Vu parađu su se deli,
 Nihov bil je svet baš celi.
 I na velkoj promenadi
 Šetali su vu paradi.

To su vidla naša deca,
 I mam im se štelo heca.
 Ivek veli : »Diridit,
 Idemo ih skup zežit!
 Ja baš imam šilo tu
 I dost čvrstu špagicu !
 Štefek zel si mam kuražu,
 Vodil celu je bagažu –

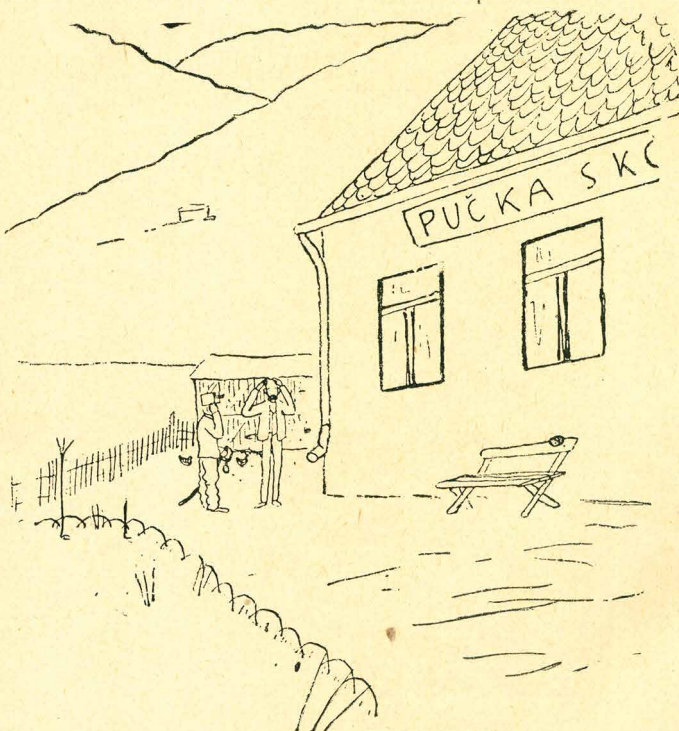
I po tiho ruka saka
Zgrabi za jen špic od fraka.
Francek načelnika prime,
Biležnika Štef v to ime.
Vlajkić pak je zgrabil suca,
Ivek špagu prek presmuca,
I čez vrh baš sim kaputom
Zvezal ih s popovskom kutom.
A onda su kakti veter
Bežali jen kilometer.
Kajt su znali, da ne smeju
Prosto vredjat hotvoleju:
Načelnika, malog suca,
Biležnika niti Guca.
A gospoda naša svetla,
Išli su kak gradska metla —
Jemput gor i jemput dole
Navek tak od bele zore.
Visoko su zdigli bradu,
Gizdavi baš na paradu.
Kad su bili skup zešiti,
Nisu mogli dale iti,
Nisu znali kud ni kam
Nit su mogli sim, ni tam.
Župnik vleče v desnu stran,
Načelnik na levu van. —
Mesto da su se otleli,
Još su bole se zapleli.
Smole al još više da bu,
Opali su si skup v grabu.
I dok su se gore vlekli,
Kričali su kakti stekli.
Celo selo se zebralo

I za cajt se sigdi znalo,
 Gospoda da jesu pili
 I na nosih v grabi bili.
 I dok su se ta gospoda
 Gor pobirala iz poda,
 Dotle im je fraka špic
 Strgal naše dece vic.
 Načelnikov jad kaj bura

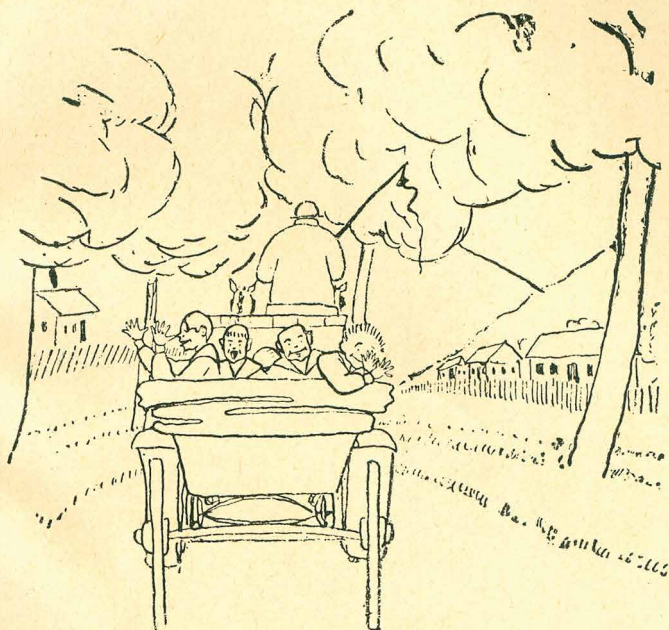
Zmesta dozval je pandura,
 I da mora najti krivce,
 Kaj su stresli tak im živce.
 Krivci dole spod oreha,
 Gutili su se od smeha.
 Kaj je njim do toga kvara,
 Em su deca od Sovara:
 Školski on je nadzornik,

Vekša zver nek načelnik.
 Školniku kad stvar su rekli,
 On je mislil, da postekli.
 Āli srećom, vu taj čas,
 Dobil je veseli glas:

Sovar da po decu hodi
 I da si ih doma vodi,
 Kak da mu je mlinski kamen,
 Dol iz vrata opal — amen.
 I celo je selo malo,
 Veselit se tomu znalo,

Kajt je saki imal dosti.
 Odkad su ti došli gosti.
 Još za z Bogom iz karose
 Kazali su duge nose
 Mali naši nevalanci,
 Ti prevzetni preftiganci.

I još danas v onem mestu
 Decu pamtiju zločestu,
 Prosiju se saku vuru ;
 »Bože naj nam poslat buru!
 Čuvaj nas od sakog kvara,
 Strašne dece od Sovara!«

Rječnik manje poznatih riječi i izraza

(Redoslijedom pojavljivanja u tekstu)

huncmutarije – nestašluci

dukali su kakti nori – skakali su kao ljudi

fraz – vragolija

žmehko – teško

komaj – jedva

hecariju van spelavat – izvoditi bedastoću

fuč je dika vrta sva – nestao sav ponos vrta

kras – izgled, krasota

hudi – ljuti

kmica – mrak

duhtali – izmišljali

štreka – željeznička pruga

cajt – sat

vole hude – zle volje, mrzovoljan

tanec – ples

nori hec – bedastoća, budalaština

zmir – često

shajale – sastajale

podukali – popeli se, poskakali

žuhki jad – gorki jad

lukali – virili

kuraža – hrabrost

stopram – tek onda

dosmucal – došuljao

postekli – poludjeli

karosa – kočija

bagaža – cijeli plan

hotvoleju – one koje hoće (tj. prevažne ljude)

prevzetni prefriganci – lukavci kakvih nema

Sastavile Katica Kupres i Diana Zalar